

Blokkers kijkt niet naar de koperen slang

Uit het boekje *Behoudend maar niet behouden* (Petrus Coudekercke, 2009)

Zoals ik al in de inleiding aangegeven heb, is dit een bestaand verhaal dat door mij enigszins aangepast en uitgebreid is.

De toestand van de Israëlieten

Opstandelingen en ontevredenen waren zij, de nakomelingen van Abraham, Izak en Jakob. Ondankbaren, die vergaten dat zij door eigen schuld zo lang door de woestijn moesten reizen. Daarom zond God vurige slangen. Hun beet was dodelijk, zodat er velen stierven. En toen gingen de ogen wel open. Zij gingen naar hun leidsman Mozes en zeiden: Wij hebben gezondigd, omdat wij tegen de Heere en tegen u gesproken hebben, bid tot de Heere, dat Hij deze slangen van ons wegneemt.

Dat was een andere houding. Ze erkenden hun schuld. Dat zal wel bewerken dat de zieken gezond worden. En ze vroegen Mozes om te bidden, dat God de slangen zou wegnemen. Dat is ook heel goed, men moet veel bidden. Maar er veranderde desondanks niets. De zieken bleven ziek en de slangen verdwenen niet.

De oplossing van de Heere

De Heere God had een andere oplossing. Hij zei tegen Mozes: *Maak een vurige slang en plaats die op een staak; ieder die daarnaar ziet wanneer hij gebeten is, zal in leven blijven.* Toen maakte Mozes een koperen slang en plaatste die op een staak en wie, wanneer een slang hem gebeten had, op de koperen slang zag, bleef in leven. Dat werd natuurlijk rond verteld. Dat was een blijde boodschap. Er was genezing mogelijk. God had gezegd hoe een ziek gezond kon worden. Hij wilde hen redden, al had Hij eerst in toorn de slangen gezonden. Dat moest iedereen natuurlijk horen

Sema

Er was een man uit Ruben, Sema, die niet eens zo erg gemopperd had. Maar hij was toch gebeten. Hij was goed ziek en hij zou het niet lang meer maken.

Hij besepte hoe zondig Israël geweest was en besloot zijn zonden te overdenken en op zich te laten inwerken hoe schuldig hij wel was. Daarom vroeg hij zijn vrouw en kinderen uit de tent weg te gaan, opdat hij niet zou worden afgeleid. Hij sloot de tent en ging in een hoek zitten, een zwart kleed over zijn hoofd als teken van rouw. Toen zijn vrouw een kwartier later ging kijken hoe het met hem gesteld was, lag hij dood op de grond.

Zakkur

Daar was ook Zakkur, een uit Simeon, die eveneens was gebeten. Ook hij zond vrouw en kinderen weg, want, zei hij, ik moet schuld belijden, opdat de Heere mij genezen zal. Nadat

hij de tent gesloten had, somde hij alles voor de Heere op, wat hij zich maar kon herinneren. Het werd hem extra benauwd als hij eraan dacht dat hij ongetwijfeld heel wat zonden vergeten had. Hij riep zich bepaalde situaties uit het verleden voor de geest, maar het werd allemaal vaag en wazig en korte tijd later viel hij opzij en was ook hij gestorven.

Abdiël

Dan was er Abdiël, een man uit Gad. Hij was ervan overtuigd dat God luistert naar het gebed en boog zich in een hoek van de gesloten tent neer, waar hij begon te roepen en te smeken om ontferming, om genezing, om verhoring van zijn gebed. Hij hield aan in het gebed, bleef bidden totdat zijn stem zwakker werd, zijn bidden gestamel was en hij tenslotte voorover viel, gestorven.

Merajot

Merajot, een man uit Levi, bekeek het anders. Hij was zich er van bewust, dat God alle eer toekomt en dat hii de Heere niet genoeg had geëerd. Hij vroeg zijn vrouw de tent te sluiten en begon de Heere dus te prijzen, zelfs in zijn oordelen, ook in het zenden van de slangen. Hij roemde God zelfs in Zijn gerechtigheid, dat ook hijzelf, die God veel te weinig had geëerd, gebeten was. Hij kon het tien minuten volhouden, maar daarna had hij de kracht niet meer. Zijn spreken werd fluisteren en spoedig was hij niet meer.

Eliël

Eliël uit Manasse had ook een sterk schuldgevoel. Hij was er van overtuigd, dat een mens zo ver moet komen, dat hii het oordeel verwelkomt, diep overtuigd dat het oordeel meer dan verdiend is. Ook hij sloot zijn tent en erkende, dat hij schuldig was, meer dan schuldig. Hij noemde zichzelf een grotere zondaar dan Kaïn, groter dan Lamech, groter dan Faraö, groter dan Korach. Hij bad niet om genezing, maar wenste dat God in een rechtvaardig oordeel over hem verheerlijkt zou worden. Hij leefde nog twintig minuten en stierf toen.

Blokkers

Blokkers, een vreemdeling uit het Noorden, wist heel goed dat hij gebeten was. Dat vertelde zijn geestelijke leider hem tenminste wekelijks. Maar weten was niet genoeg, zei diezelfde leider steeds. Je moet je pijn diep voelen. En dat kun je zelf niet bewerkstelligen, daar moet je om vragen. Als je het niet echt heel diep voelt, dan heb je immers ook geen behoefte aan genezing! En die slang, zei hij er altijd nadrukkelijk bij, die is er voor een apart groepje. Kijken heeft dus geen zin, want je weet helemaal niet of die slang wel voor jou opgericht is. En trouwens, dat kijken kun je ook helemaal niet zelf. Dat moet je geschonken worden. Maar gelukkig, zei die leider, je mag daar wel elke dag om vragen. Vragen of God je nog genadig wil zijn. Wie weet.

Dat deed Blokkers dan maar. Dagelijks vroeg hij of God hem wilde genezen, of God hem wilde opzoeken met wederbarende genade, of God hem dat geloof wilde schenken. Na drie weken gebeden te hebben, stierf hij, zwaar teleurgesteld in God.

Uzzi

Daar was ook Uzzi uit Benjamin, een zeer geliefd man. Toen men hoorde dat hij ook gebeten was, kwamen vrienden bij hem om hem raad te geven. De een zei, dat hij moest schuld belijden, de ander, dat hij veel moest bidden, nummer drie, dat hij eens diep in zijn innerlijk moest wroeten om te zien wat daar allemaal woonde. Er was er ook een die zei dat hij wel kon geloven, dat kijken naar de slang de oplossing was, maar dat het maar de vraag was of je wel goed keek, met veel of weinig geloof, met het juiste geloof, met

voldoende schuldbesef, enzovoort. Maar Uzzi maakte een zwaai met zijn hand en zei: “Ga alsjeblieft allemaal uit de ingang van de tent weg.” Wat zullen we nou beleven, zei er een, we bedoelen het immer goed met je. “Dat zal wel”, antwoordde Uzzi, “maar ik heb geen tijd voor redeneren. Als jullie opzij gaan, kan ik de koperen slang op het hout zien en dan zal ik genezen.” Ze gingen opzij.

Even later stond Uzzi op. “Vrienden”, zei hij, “doe als ik als je gebeten bent en zie op de slang. Ik ben helemaal genezen, God zij geprezen.”

Jezus Christus

“Gelijk Mozes de slang in de woestijn verhoogd heeft, alzo moet de Zoon des Mensen verhoogd worden; opdat een ieder die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe. Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe. God heeft Zijn Zoon niet gezonden in de wereld, opdat Hij de wereld veroordelen zou, maar opdat de wereld door Hem zou behouden worden. Die in Hem gelooft, wordt niet veroordeeld, maar die niet gelooft, is alreeds veroordeeld, omdat hij niet heeft geloofd in de Naam des eniggeboren Zoons van God.”

Joh. 3:15-18, ook: 36, Rom 5:8; 8:31. 1 Joh 4:9, Luk 19:10. 1 Joh 5:10, Luk 9:56. Joh 9:39; 12:47. 1 Joh 4:14, Joh 5:24; 6:40, 47; 20:31.